

RÓZSA RÉKA

e_black naplók

(részlet)

november 4.

reggel négykor
már világos van

Szét vagyok ütve.

A tejfehér ködben úszik mellettem két fej.

Röhögnek.

Az egyik cigit ad, a másik meggyújtja.

Köhögök.

Lassan ringat a hinta.

Hol belebukok a ködbe és megmártózom a hús fehérségben,

hol megmutatom magam. A dereka köré fonom a lábam.

A másik hátulról a nyakamba liheg.

Megpróbálom lerázni.

Ellököm.

Belerúgok.

Kezembe nyom egy üveget.

Iszok.

Már megnyugodtam.

Miért is ne?

Nincs mit vesztenem, mert sosem volt semmim.

Csak én hittem azt, hogy volt.

Elkábitottam magam.

Különbözőféleképpen belöttem.

Másképp, mint ahogy most teszem.

Volt néhány jól bevált módszer.

Most viszont az Élvezet az Istenem.

Az elélvezés.

A sarokba szorított kéz.

A meghajszolt gyönyör.

A fájdalom.

Primitív vágyfokozókkal vad orgiákon

egymásból kierőszakolt orgazmusok.

Egy sikoly.

Maga a gyötirelem.

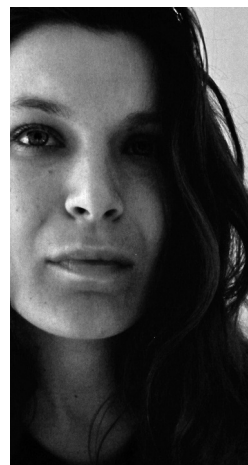
Valódi kielégülés viszont ilyenkor sincs,

mert sosem elég.

Mert mindig hiányzik valami.

Zuhanok, hadt zárjon karjaiba a nyakamba omló,

puhán ellepő, tejfehér köd.

egy óra múlva...

A köd a motelablak előtt terpeszkedik, a parkolóig ér, ahol besűrűsödik, hogy aztán elta-
karja az országutat.

Füstkarikákat eregetek az ágy közepén.

A bundámon és a napszemüvegen kívül nincs rajtam semmi.

A lábaimat ki-be tárogatom, közéjük feketne valaki.

...

– A boldogság az, amikor az ember megtanulja elviselni a boldogtalanságot – mondo-
gatta anyám.

Állandó szállóigeként lebegett ez a mondat a romos ház reszkető kézzel fehérre meszelt
falai közt, hogy belekapaszkodhassunk, mikor apámra rátört a dühroham, és úgy döntött,
elpusztít maga körül mindent és mindenkit.

Szóval, mondhatnám azt is, hogy boldog kis család voltunk.

Kitüntetéssel végeztünk volna egy boldogtalanság-elviselési versenyen.

Csak találgathattuk, ki bírja tovább.

...

Már nem tudom, hol vagyok.

Ha a szeren kívül még valami életben tart, akkor az, hogy elvesztem.

Az egész úgy kezdődött, hogy csukott szemmel ráböktem a térképre.

Aztán szép lassan elvesztem.

Elkóboroltam, eggyé váltam az úttal, célom már rég nincsen.

Pont annyim van, hogy túléljem, míg jön a következő adag.

Addig viszont mindent beleadok, eszeveszetten rátaposok a gázpedálra,

szétlövöm az agyam, éjjelente egy piciny kalapáccsal ripityára morzsolom csontjaimat,
szer, kokó, egy üveg whisky, fű, kúrás a bár mögötti sötét sikátorban, nem tudom kivel,
mindegy is...

Mit mondjak?

Imádom az életem.

Valaki kopog...

Később...

Megerőszakoltak.

Közben lebegtem.

Üres vagyok. Óvatosan beléptem a belső csendbe.

Amikor semmit sem érez az ember.

Nem fél, nem szégyelli magát.

Csak hagyja, hogy megtörténjenek vele a dolgok, és nem avatkozik bele semmibe.

Én sem szólok.

Minek?

Megerőszakolhat harmadszor is, csak kapjak valamit cserébe.

Mellesleg, én egyikben sem hiszek.

Sem a boldogságban, sem a boldogtalanságban.
Ha bemocskolódom, az én mocskom majd másokra ragad.
Igyekezni sem kell különösebben...
Elég penészes motelszobák széles ágyain henteregni,
kétes helyek körül cikázni,
az országút mellett unottan báméskodni, mélabúsan lóbálni a cigivel kiégetett rikító
műbőr táskám, bambán félrehajtani a napszemüvegem, megigazítani a melltartóm,
megsimítani a szörmebundám gallérját...
Majd csak jön valaki, akinél van anyag, vagy pénz, amiből majd anyagot lehet venni.
Szívesen áruba bocsátom magam.
Engem megvehet.
Egy ilyen üzlettel, úgy gondolom, én csak nyerhetek.
Miután elélvez, és én megkaptam az adagom, a szemébe röhögök.
Ha erre behúz egyet, rohadt egy érzés, de kibírom.
Rávigyorgok, forró vér ömlik a számba.
Néha addig vernek, míg el nem ájulok.
Sosem tudhatom, hogy másnap felébredek-e.
Az élet izgalma.
Mi mást várhatnék e pokoljárástól?
Lehetetlen bármire is előre felkészülni, mert végül úgyis minden megtörténhet.
Amit tervbe vettél és az is, amit nem.
A tapasztalás gyönyöre elől nincs menekvés.
Bármennyire felkészültnek is érzed magad, mindig érhet meglepetés.
Akkor minek annyit készülni? Fejjel futni a falnak, csak azért, hogy a végén önmagunk
patetikus, megkeseredett karikatúráivá váljunk?...
Miért kéne hát, hogy érdekeljen, ha valaki magáévá tesz, belém hatol, bánt vagy meg-
bánt, megver, leköp, megvet, rám kiált, felpofoz, kielégít vagy belém rúg?
A test meggyógyítja magát, ha nem, akkor megdöglök.
Na és akkor mi van?!

november 5.

Estefelé

Nekem már nincs mitől tartanom.
Rég lemondtam arról, hogy véleményyt alkossak, fontosnak tartsak vagy akár
(vagy hogy akár csak) akarjak bármit.
Hogy üres célokat tűzzek magam elé, és minddel teátrálisan megküzdjek,
csak azért, hogy aztán egy pillanatra azt higgyem, jobb vagyok, mint mások.

Régen ráfagyott arcomra az utolsó ráerőltetett vigyor.
Nem bízok senkiben, és nem ajánlom senkinek, hogy bennem megbízzon.

Hamarosan jön Svéd. Alig várom a következő adagom.
Kipróbáltam mindent, míg megtaláltam a kedvenc drogom.
A pokolba vezető út a legtisztább.
Svéd a dílerem. Azzal áztatja magát, hogy buddhista.
A szemébe röhögök... de csak miután megvan az adag.

Jó mélyre szúrom.
Nem veszíthetek.
Rohadt egy érzés.
A legélvezetesebb kín és a legkeservesebb gyönyör.

november 7.

Minden nap 17 óra

Összetört Álmodó Klubja.

Ezt a nevet adtam annak a lidércektől hemzseggő lokálnak, ahol minden este megiszok egy-két whiskyt.

A saját kis szemétteltemem, az én bűnöktől bűzlő, kedves gyehennám.

Valami, ami végre csak az enyém.

Nekem szól, számomra alkottatott.

Leszálok vörös, pállott falai közé, melyek egyetlen érintésemre meginognak, akár egy elhasználódott, rongyos spanyolfal.

A levegőben komótosan úszkáló füstcsíkok alattomos, összedolgozó tolvajkezekként szövődnek egymásba, majd tekerednek a bukott, torz fejű alakok erjedő teste köré.

Kegyes infernóm tornácától csak két lépcső választ el.

Az egyiket enyhülésnek, a másikat üdvösségnek hívom.

Viccből... – tudnod kell ugyanis, hogy folyékonyan hazudok.

Az elsőt feltépődött a padlószőnyeg sarka.

Belebotlok, és egy pillanatra én is kettéhasadok.

Egyik énem megkapaszkodik, tenyerem a korlát mocskába ragad, a másik pedig hagyja, hogy szabadesséssel a szőnyegbe bukjak, hogy a plüss szálai töviskoszorúként fonják körbe homlokom.

A bőrömből kiáramló fürdőzés utáni forró gőz a fertő minden szegletébe behatol.

A sátánfajzatok azonnal megérik.

A bárnál italozó, merev tekintetű, hullőszemű férfi szemgolyói közül az egyik megmozdul, és rám néz.

Csettint a pincérnek.

A patás vértelen, párát lihegő szája elvetemült vigyorra torzul, szeme fehéjébe, mint egy szétfolyó tintafolt, feketeség ömlik.

A férfi elé helyezi az italokat.

Az anyag ilyenkor kezd igazán hatni – amikor belépek.

Lassan lefoszlik a körém nőtt töviskoszorú, és a puha szőnyegbe süppedek, a plüss megcsiklandozza talpam, orgazmikus érzés lövell testembe, egy arasznyit megemelkedek, és apró felhőkön lépkedve a hullőszeműhöz érek.

Beérek, mire megérkezem.

Megrázom a fejem, hogy a hajamból szerteszálló, édes méreg cseppjeit rápermetezzem a cowboyalapot viselő fazonra.

Rücskös, lapátszerű nyelvvel megnyalja bajuszát – a percek most órákká nyúlnak... mint az ízét vesztett, kifakult rózsaszín rágógumi, amit az ujjam köré csavarva húzogatok... fetreng az érzéki, izgató kínban, s bár rendszeren nem iszom tequilát, ma este kivételt teszek.

Térítsen csak meg a hullószemű.

Iszunk, nyelvét a számba dugja, körbejárja, felfedezi a titkos, nedves kis helyet, végigtapogatja apró fogaimat, melyek felszakítják a nyelvén duzzadó hólyagokat, kegyetlen rosszindulatá keseredett reményvesztettség csordul ki belőlük, felfordul a gyomrom, viszolygok, de ahelyett, hogy menekülnék, még erősebben belekapaszkodok.

A pódium steril fényébe egy aszott képű, szúnyogtestű, tetovált szemöldökű, kiégett madárijesztő piszkít bele.

Arcán mély, kemény sebhelyek, cigarettával kiégetett, hamuszín kráterek.

Áll, és élettelenül bámul maga elé, míg pupilláit örökre ki nem radiózza szeméből a vakító fény.

Nagy sokára megmozdulnak összeszáradt ajkai.

Beszélni akar, de torkán akad a hang.

A reflektor magas, sípoló hangja – egy konstans, agydermesztő visítás. Hirtelen szűnik meg, mintha elvágták volna a vezetéket, ami összeköti a szívet az aggyal.

Az öregasszony vérszegény ajkain egyszerre tódul ki az összes moslék, amit mindeddig magában hordozott.

Élete sara.

A hallgatóság gyér és közönyös.

Valaki bekiált.

– Fogd be, büdös kurva!

A golyós néember szemei idegbajosan merednek a távolba.

– Feltápáskodtam, vettem egy forró zuhanyt, lekapartam arcomról a száraz pattanásokat, feltéptem a gennyes sebeket, melyekből vulkánszerűen tört fel a vér, a kezemre néztem, sűrű, fekete olaj csillogott az ujjbegyeken, mi ez, talán már a vérem is fekete?! Kiszállok! Na, most fogok kiszállni, legyen már vége, mert megőrülök!

Ki akarok szállni!

Csakhogy aztán jött az a rohadt patkány, a hasamra mászott, hogy apró, éles körmeivel a bőrömben kapaszkodva rágjon lyukat a gyomromon, hogy felfalja mindazt, ami még megmaradt..., hogy újra otthona legyen, hogy bennem élősködjön, hogy melengessem, hogy irgalmatlanul szívja ki belőlem a bennem fuldokló maradék életet, az utolsó fojtogató lehetetet, amivel még újrakezdhettem volna, meg akarta mutatni, hogy ki itt az úr, hogy ki ural, hát ő az úr, hát ő ural, mert belém fojtja a bánatot, rám erőlteti a megkönnyebbülést, kokó, hernyó, amfetamin, kristály, Xanax, vodka, Rohypnol, a por, amit az utca sarkán talált, egy lehungyozott műanyag zacskóban, nem messze onnan, ahol fél órával ezelőtt egy kisfiút baszott!

A kurva lihegve, fáradtan zuhan le a pódiumról, és szétveri a fejét.

Ott fekszik mozdulatlanul két asztal és néhány szutykos, penészes lábujj között, és az idő csak tovább nyúlik,

a vén kurva arca lassan süpped a szőnyegbe,

a vérfolt glóriába úszik szét feje köré.

Senkit nem érdekel a szúnyog-nő, még most sem, véres glóriájával feje körül, kifordult, csápszerű végtagjaival.

A száraz kráterek megrepednek zord arcán.

Rá se hederítnék, sem együttérzés, sem megvetés, csak egyszerű, hétköznapi, utánozhatatlan, mindent elsöprő közöny.

Talán holnap...

talán majd holnap valaki veszi a fáradságot, hogy eltakarítsa a saját magát felemészítő, azonnal rothadásnak induló tetemet.

Vagy holnapután...

Az én testem is kihűlt, a hulla hőmérsékletét átveszem.

Hát mit gondol magáról ez a fekete vérű, undorító szajha?

Talán azt hiszi, hogy a saját nevetségés döntései által beszerzett szálnalmas tapasztalatok feljogosítják őt arra, hogy kábult részegségben élete kínjait másokra okádjá?

Megalázóan nagy mondanivalók, röhejes, álbölcs üzenetek.

Ilyen vagyok én is, mint ez az ocsmány, koszos, alkoholista némbér.

Ott állok a pódium közepén, a fehér reflektorfény halotti lepelként fedi arcom, megrecs-csen alattam a deszka, mire hirtelen minden idegszálam megfeszül, és halálra rémülök.

A cowboykalapos férfi megszorítja a kezem, mire én vastag ujjait a combomra teszem.

Megmozdítom az ujjam, észreveszem, hogy magamba kapaszkodtam...

...Kövér a kezem, vastag, húsos, mohó ujjakkal, szerencsére a klotyóban sikerült lehúznom a gyűrűt, de szorításának nyoma még mindig ott vöröslök a bőrömon.

Nedves haja puha ajka szegletébe tapad.

Megfogja húsos kezem, és a lába közé teszi.

A szűk farmerba szorított fiatal test érintése felizgat.

Remélem, a gyűrű a helyén marad, amikor majd magamévá teszem.

Bár belőle szívesen kihalásznám.

Hány éves lehet?

A bőréből kiáramló forró pára a hatalmába kerít.

Mihelyst belépett, tudtam, hogy odaadná magát nekem.

Feltétel nélkül, egyben, átélve minden pillanatát a velem szembeni kiszolgáltatottság extázisának.

A rohadt kis kurva.

A bábum akar lenni, parancsot készségesen teljesítő, rühes kutyám, feltörekvő talpnyalóm, hű alattvalóm, verésre éhes szolgám, azért, hogy újra és újra bebizonyítsa magának, hogy nem ér semmit.

Mit mondjak, nekem sincs ellenemre egy ilyen üzlet.

Belemegyek.

A tequila viszont kész pazarlás, ő e nélkül is bárkit megdugna.

Mégis, amikor megbotlott a feltépődött padlószőnyegben, és halálra rémült, azt hittem, hogy ez a fénylő bőű, sima arcú nő lesz az, aki, ha esés közben elkapom, talán majd engem is megment...

De sikerült megtartania az egyensúlyát.

Amikor hozzám lépett, hosszan a szemébe néztem, és próbáltam megfejteni, mi rejtőzik a végtelen szürkeség mélyén, hogy hol a határ, de nem találtam ezekben a szemekben semmit, semmit abból, amit én keresek.

Akkor már tudtam, hogy ez az egész nem rólam szól... Mégis lehúztam a gyűrűt.

Amikor az első tequila után édes nyelvét a számba dugta, megadtam magam, és nem gondoltam többé arra, miért ennyire üresek és kábák a szürke szemek...

Nem tetszik, ahogy rám néz.

Mindennap ugyanitt, ugyanígy ragadok bele az idő foszladozó pókhálójába.

Minden nap 17 óra.

Eldugják a gyűrűt, és mert nem tudnak megfejtetni, egy pillanatra azt hiszik, belém szerettek. Nem tudják mire vélni a seszínű hártját, amit szemem acélkékje fölé növesztettem, hogy megvédjem magam.

Hogy háborúba menet, törzsi táncot járva, hamucsíkokkal arcomon, lelkiismeret-furdalás nélkül, a farmernadrágom hajlatába akaszthassam a vaskos, mohó ujjakat.

Minden nap 17 óra.

Ázottra whiskyzem magam, feltántorgok a pódiumra, és agyongyakorolt, kínos repertoáromból előhúzok egy gyomorforgató és szívszorító jelenetet...

A végén lezuhanok, és beverem a fejem.

A sötétből rám csillan egy gonosz vigyor.

Az a bűdös kis kurva a bárnál azt hiszi, mert fiatal és szolgálatkész, mindenki majd őt bassza. Még nem végeztünk, kisanyám!

Elvérzek.

Minden nap 17 óra.

Talán holnap...

talán majd holnap eltakarít valaki.

Vagy holnapután...

A testem kihűl, a hulla hőmérsékletét átveszem.

november 12.

A motelszobám ablakából egyenesen az országút melletti parkolóra látok.

Széttárom a függönyt, levetkőzök, és a hideg üveghez szorítom meztelen testem.

A napok óta itt állomásozó két kamiont figyelem.

A parkolóőr néhány hónapja eltűnt, elnyelte a köd, nyoma veszett, így helyette most én őrzöm a fiúk álmát.

Nagylelkűen, ingyen és bérmentve.

Valamire várnak. Lefogadom, hogy anyagra Mexikóból.

Tudom, hogy megy ez, az útvonalakat ismerem, nemegyszer utaztam már szállítóval.

Amikor csak lehetett, megloptam.

Aztán míg el nem fogyott a pénz és az anyag – általában néhány hónap leforgása alatt, persze néha elég volt egy-két nap is –, fényesre sikált fekete Limuzinnal, vasalt ingű, fehér kesztyűs sofőrrel jártam az országot.

Révészem, Kharón megcsónakáztatott a Sztüxön.

Betörtük a pazar, fekete ladikot.

Mindenem megvolt, amit megkívántam.

A szert eladtam, szétadtam, megosztottam.

Mindenkinek annyit, amennyit kért, ők pedig annyit fizettek, amennyit akartak.

Ha úgy gondoltam, több pénz kell, többet kértem.

Vagy adtak, vagy nem.

Igazából, nekem már akkor is mindegy volt.

Menő biznisz, a lelkedért cserébe mindenkinek nagylelkűen megadni azt, amit akar.
A pénz sosem érdekelt igazán, ezért hamar el is fogyott.
Amikor az elvonási tünetek jelentkeztek, és sürgősen kellett az adag, legfeljebb leszop-
tam valakit.

Nem az volt a lényeg, hogy jól éljek, hanem hogy addig toljam a határokat,
míg nem marad semmi, ha kiirtom a szenvedést, vele együtt tűnik majd el az összes
többi felesleges érzélem...

Amikor eltűnik minden, felszívódik a félelem.
Kisemmizve, üresen.
Ilyenkor érzem úgy, hogy megvan mindenem.
Mert egy ideig semmi sem hiányzik.

Élni már egyébként sem akarok, de a túlélés megfelel.
Örök harcban állok az ismeretlennel, miközben mindennap százszor meghalok.
Nem érzek magam iránt megvetést, sem sajnálatot, épp ellenkezőleg, mélységesen tisztel-
telem magam azért, ahogy élek, hogy kezemben tartom a sorsom, az ostort, amivel szív-
telenül a testemre csapok, ha kell.
A fájdalomtól nekem sosem elég.
De a véres sebek és a kelések sem tántoríthatnak el attól, hogy továbbra is módszeresen,
szadista módon vezessek magam a vég felé.

A szenvedés az egyetlen igazi élvezet.
A fegyverem, amivel térdre kényszeríthetek bárkit.
A fegyverem, amivel térdre kényszeríthetem magam.
Tesztelem az életet.
Benyúlok legmocskosabb szegleteibe, bekukkantok a penészes falak mögé, beugrok egy-
két whiskyre a pokolba.
Jéggel, hogy jobban csússzon.

Nincs mit szégyellnem, az én világomban minden csak egyetlen cél: a szer megszerzése
érdekében történik.

Enyhülésre vágyom, ezért bárkinek odadobom magam, aki megkíván.
Pénzt kérni nem szoktam, mégis adnak.
A kamionsofőrök kiváltképp hálásak egy-egy hosszú út után.
Kegyes, önzetlen megváltó vagyok.
Egy Madonna.
Kiegészítjük egymást.

Viszont ezekkel itt nem tudok mit kezdeni.
Már megkörnyékeztem mindkettőjüket, kértem cigit, rúzsos szájjal röhögtem, kigombol-
tam a bundám, hogy lássák, nincs alatta semmi, megigazítottam a napszemüvegem...
...Beültem a büdös, zokni szagú, sörpárlatoktól terhes, nyirkos vezetőfülkébe, és az ágyé-
kukat masszíroztam...
Elutasítottak.
Mindketten.

Anna elablása, installáció, 2003

november 13.

Valakire várnak.

Ha nem várnának, már tovább mentek volna. Általában két napig pihennek.

Valami nincs rendben.

Mi a baj?

Miért nem keltek?

Meg akarnak kapni, de az utolsó pillanatban valami mégis visszatartja őket.

Ki utasítaná vissza a kisstílusú és nevetséges ígéretekkel mentes testiséget, a felkavaró, buja, mindent elpusztító szenvedélyt, a szenttelen hevességet, a nyers erotikát?

Hát miért kéne megenni nélküle?

Mert retteg.

Fél, hogy valamit elveszít, ha megbasz.

Kihoznám a sodrából.

Valamiért nem szabad.

Talán megszarolták, hogy levágják a farkát, ha hozzám ér.

Vagy kinyírják a családját.

Ha nem jön meg hamarosan az áru, amire – elképzelésem szerint – várnak, és velük együtt én is, megveszek.

Ha hirtelen hiánycikk lesz az áru, amire mindennap szükségünk van ahhoz, hogy átszervezzük részecskéinket, hogy túléljünk ebben a kibaszott, világnak nevezett, éles fényel bevilágított kórteremben, ahol brutális kísérleteket végeznek rajtunk, a szer által biztosí-

tott hamis komfort nélkül kell elszenvednünk a különféle válogatott kínokat, melyekkel be akarnak törni minket az Élet doktorai.

Csikorgó fogakkal és összeszorított ököllel kell kibírni mindaddig, míg meg nem jön az új adag.

Létezik más választás?

Hol van a kiút ebből a hátborzongató, vöröslámpás, kísértetekkel és kurvákkal teli labirintusból?

Az egyik megoldás behelyettesíteni az anyagot valami mással...

...mondjuk szexszel.

A férfiak könnyű prédák, mert ahogy keményedik a farkuk, az önbecsülésük úgy csökken.

Testük vágyainak, primitív, ősi ösztöneiknek feltétel nélkül, alázattal kevert izgalommal, sajnálatra méltóan hódolnak be.

Nem kéredeznek.

Engedelmesked(n)ek.

Mindig is erre hagytakoztam, amikor elfogyott a kedvenc drogom.

A szemükben ugyanúgy felcsillan a kék utáni vágy, mint az enyémben, amikor egymásra néztünk...

Mindnyájunknak kell(ett) valami.

Azt viszont, hogy mi okozhatta a két kamionsofőr nyugtalanító szorongását, mit jelentettek a szaggatott, gépszerű mozdulatsorok, a kitágult pupillákban forgó rémképek, a gusztustalan epekedést felváltó hirtelen undor, nem tudom...

Talán én sem vagyok már a régi.

Talán velem van a baj.

Talán én vagyok paranoiás.

Jó testem van, odafigyelek magamra, az egyik fő pénzforrásom, ha épp úgy akarom, ha épp szembe hűgyozok a sorssal, amikor emelem a tétet a pókerasztalnál, ahol rajtam kívül csak két játékos ül: az Élet és a Halál.

Nem félek semmitől.

Mitől kéne tartanom?

Én már rég meghaltam, elpárologtam, nem létezem.

Egy veszett kóbor kutya az országút szélén, aki habzó pofával már csak magának csahol.

Azt csinálom, amit akarok, amihez épp kedvem van.

Csak ezt a két férfit nem tudom megkapni...

Minden próbálkozásom, még a legmocskosabb, legviszataszítóbb trükk is, ami egyébként csaknem mindig bejön, kudarcba fullad. A kínos feszengést kételkedő iszony, majd páni félelem váltja fel, hogy beletenyereljen borostás, izzadt arcukba.

Ez felzaklat.

Végre, hosszú idő után, történik valami.

Valamit érzek.

Mélyről jön, az engem emésztő, bennem lángoló pokol bugyraiból feltörve, sár és vér keveréke, kínpadok nyögéseinek visszhangja, csak ki kell várni, míg ideér.

Lassan ellep a sötétség, keserűség árad szét testemben, és mikor mérge bekebelezi agyam utolsó ép sejtét is, vége.

Elborul az elmém.

A testem velejéig romlik.

A lelkem meg közben angyalian tiszta.

Ezért nem érzek sem gyátszt, sem lelkiismeret-furdalást, amikor megszabadulok a két férfitől. Szopás.

november 17.

Úton, kora reggel

Félretolom a vastag bársonyfüggönyt, nehéz, akár egy cellaajtó.

A bíborszínű anyagból porszemek szállnak fel, hogy aztán csillogva mártózzanak meg a reggel tejszínű ködében.

Zsaruk.

Az hiszitek, megijedek tőletek?

Nem félek, ha rendőröket látok.

Akkor sem, ha esetleg nincs nálam pénz, hogy a farzsebükbe nyomjam, de még akkor sem, ha épp nemrég vágtam el két kamionsofőr torkát.

Van más fegyverem.

A vonzeróm és a kisugárzásom.

Kiérzik, mint a vadállatok, hogy kiválóan játszom a préda szerepét, hogy velem bármit megtehetnek, én élvezni fogom.

Ígérem, jó kislány leszek, betartom a szabályokat...

Szívós, odaadó, lojális társ vagyok.

Olyan, aki nem titkol semmit, mégis ezernyi talány lengi körbe.

Ahogy halad előre, úgy sűrűsödik köddé körülötte a levegő.

Megfoghatatlan.

És ez tetszik neki(k).

Az életemből végleg kizártam mindent, ami felesleges.

Mindent, ami elterelné a figyelmemet arról, amit fontos.

Lehúztam a süllyesztőbe az összes embert, akit ismertem, darabokra téptem az utolsó, macskakaparással teleírt naplólapot.

Miután átléptem a határt, elégettem az útlevelem, és sosem néztem vissza abba az irányba, ahonnan jöttem.

A múltat lenyeltem, mint a keserű pirulát.

Gyomorfekélyt kaptam tőle.

Szerencsére Amerikában könnyen beszerezhető az anyag.

Amerikában könnyem beszerezhető bármi.

Az Ígéret Földje.

A tejjel-mézettel folyó ország, ahol végre önmagam lehetek.

Megadom magam.

A Kánaánban olyan lehetek, amilyen mindig is akartam lenni.

Tudtam, hogy a fájások hamarosan alábbhagynak.

Hogy mikor undorodtam meg az emberektől?

Mikor határoztam el, hogy végleg lemondok arról, hogy velük bármi közösbe bocsátkozzak? Évekig tartó, súlyos merengés vagy egy rossz élmény szülte hirtelen elhatározás eredménye?

Ki tudja...

Nem tudom, mikor történt pontosan, és arra sem emlékszem, mikor jöttem a kontinensre, s bár eltettem a repülőjegyet, miután megérkeztem, minden erőmet arra összpontosítottam, hogy kiverjem a fejemből az előző életem, ugyanúgy, mint az újrakezdés napját, mert olyan, hogy előző, már nincs.

Soha nem is létezett.

Csak ez az egy van.

Magam alkottam.

A saját szabályaim szerint.

Mindmáig számban érzem förtelmes, émelyítő utóízét annak a gyomorforgató érzésnek, amivel távoztam. Szánalmas, elcseszett kis figurák keserítették meg mindennapjaimat, éles, fekete körmeikkel belém kapaszkodtak, és nem eresztettek, míg ki nem szívták belőlem az utolsó csepp reményt, hogy egyszer talán jobb lesz.

Egy ideig megragadtam minden alkalmat, hogy őszintén átadjam magam az embereknek, hogy feltárjam, megmutassam magam... feltétel nélkül odaajándékoztam sebezhetőségem, és meztelenre vetkőztem, anélkül, hogy felszólítottak volna...

Most is szó nélkül meztelenre vetkőzők, ha úgy adódik, ha pénz kell, de a lelkem kihűlt, mint egy hulla, távolra szegődött tőlem, becsúszott egy résbe, melyet lidércek és rémálmok őriznek.

Ott biztonságban van, azt hiszem.

Kiürítettem magam.

Régen fontos volt számomra a rend, a tisztaság, ügyeltem mindenre, ami körbevesz, hogy kényelmes és makulátlan legyen.

Most akár az árokba is befekszem.

Nem egy büdös hajléktalan szeszszagú kabátja volt már menedékem.

Persze, azért előnyben részesítem a poros kis motelszobákat, hetvenes éveket idéző berendezéssel, kidudorodó képernyőjű tévékkel, melyeket képes vagyok napokig bámulni; a benne veszettül ugrabugráló, szófóso barmok átmosják az agyam, aztán kicsavarják, alaposan, magas fordulatszámom...

Az emberi hülyeség már nem bosszant úgy, mint régen. Persze, nem lehetett mindenkit csak úgy, egy gombnyomással megszüntetni, mint ezeket az esztelenül vigyorgó majmokat a domború képernyőn...

Végeznem kellett velük.

De először végezniem kellett magammal.

Hogy milyen voltam előtte?

Egy olyan ember, nő, aki önfeledten kacagott, akkor is, ha éppen üvölnie kellett...

Aztán végre, hosszú idő után, üvöltöttem egy nagyot.

Egyszerre csak átszakadtak a gátak.

A felszabadult energia elárasztott, úgy hittem, mindent megtehetek, amit csak akarok, következmények nélkül.

Megtisztított a Vízözön.

Lemosta rólam a mocskot, mintha egy hullát mosdatott volna.

Délután, tűző nap

Beleszívok a cigarettába, a poros országúton ácsorgok.

Kibököm a hüvelykujjam.

Másik kezemmel megtámasztom a csípőmet, és várom a kapást.

A biztonság kedvéért ma alsóneműt sem vettem.

Porcsíkot hagyva maga után fékez le az első kocsi.

Egy mustárszínű Chrysler két fehér csíkkal az oldalán, kifújom a füstöt, és a vörös bőrülésbe huppanok.

– Helló, bébi!

Szuvas fogaival rám vigyorog egy hófehér, napszemüveges arc.

Anna elrablása, installáció, 2003

